

čuje do oblasti, jí dle zákona nepřipustně. Obhajobě poskytovalo ostatně ustanovení Šu 316 tr. ř. možnost, žádati změnu otázky, kteréhožto práva nepoužila. Porotcům je pak ve smyslu Šu 328 tr. ř. volno, při kladné odpovědi na otázku jednotlivé skutkové okolnosti vyloučiti. Uplatňuje-li stížnost, že hodnota klád, jež měly býti odcizeny, měla býti učiněna předmětem zvláštních otázek dodatkových, dlužno ji odkázati na ustanovení Šu 323 tr. ř., dle něhož soud sám od sebe k dotyčným kontrolním otázkám povinen nebyl, a nemůže proto býti vytýkáno jako zmatek, že otázek těch nedal. Považovala-li to obhajoba z jakýchkoli důvodů za potřebné, bylo na ní, by dle citovaného Šu požádala o zvláštní otázky kontrolní, což se však nestalo. O uplatňovaném porušení předpisu Šu 232 tr. ř. nemůže býti proto řeči. Důvod zmatečnosti č. 6 Šu 344 tr. ř. není tudíž v žádném směru opodstatněn.

Čís. 1121.

Pod skutkovou podstatu přečinu dle Šu 303 tr. zák. spadá též nepřístojné chování se vůči církevnímu průvodu.

(Rozh. ze dne 17. února 1923, Kr I 208/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 20. prosince 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem Šu 303 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolává-li se stížnost hmotněprávního důvodu zmatečnosti, jest jí vycházeti výhradně ze skutkových zjištění nalézacího soudu, jelikož jen srovnáváním celého skutkového děje, nalézacím soudem zjištěného, se zákonem lze dokázati, že nalézací soud porušil zákon anebo nesprávně použil co do otázky, zda skutek, obžalovanému za vinu kladený, jest trestným činem, na soud příslušejícím, a jelikož skutková zjištění první stolice jsou závazná pro soud zrušovací (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Předpoklady stížnosti, že není prokázáno ani, že Karel L. kouřil, ani, že stěžovatelé pozorovali přibližovati se průvod, příčí se skutkovým zjištěním nalézacího soudu; netřeba proto přihlížeti k vývodům stížnosti, pokud vycházejí z těchto předpokladů. Stížnost dovozuje dále, že požadavek, aby stěžovatelé před průvodem vstali a smekli, pokud se týče, by L. odložil dýmku, rovná se požadavku, by stěžovatelé vzdali úctu průvodu, že však k účasti na náboženském úkonu nikdo nucen býti nemůže a že chování stěžovatelů nebylo ani neslušné ani způsobilé, vzbuditi pohoršení. Než stížnost jest na omylu. Pokud jde o osoby dospělé, nesmí ovšem dle Šu 123 ústavní listiny nikdo býti ani přímo ani nepřímo nucen k účasti na jakémkoliv úkonu náboženském. Než po této stránce zjišťuje nalézací soud, že stěžovatelé pozorovali, že procesí se přibližuje a že se zachovali tak, jak se jim dává za vinu, úmyslně, by projevíli buď nevážnost k procesí nebo svou vyvýšenost; zejména zjišťuje, že Karel

L. stál u otevřeného okna svého bytu bez kabátu, že držel dlouhou dýmku v ruce a kouřil a že tak učinil ve zmíněném již úmyslu. Z toho plyne, že šlo u všech obžalovaných přímo o demonstrativní projev nevážnosti vůči výkonu náboženství na oslavu Božího Těla ve způsobě hostie, tedy toho nejsvětějšího, co katolická církev uctívá. Že takovýto demonstrační projev, třebaš se stal Karlem L-em v soukromém bytě, ale při otevřeném okně, úmyslně za poměrů, kdy to bylo z venčí viděti, přesahuje pasivitu vůči náboženskému úkonu, ústavní listinou zaručenou, nemůže býti pochybným, právě jako nemůže býti pochyby o tom, že, objektivně posuzováno, jest chováním neslušným, protože jím rušen byl slavnostní ráz průvodu. Způsobilst pak, vzbuditi pohoršení, již posuzovati jest s hlediska osob, jejichž náboženské city mají býti chráněny, nemůže býti v tomto případě s úspěchem napadána, kdyžť soud nalézací zjišťuje, že takové pohoršení skutečně nastalo.

Čís. 1122.

Pokud se může svědek dopustiti svou výpovědí urážky na cti dle Šu 487 tr. zák.

Porušení předpisu Šu 454 a 478 tr. ř.

(Rozh. ze dne 17. února 1923, Kr I 55/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku okresního soudu v Děčíně ze dne 28. srpna 1922, jímž byl obviněný Karel R. uznán vinným přestupkem urážky na cti podle Šu 487 tr. zák. a do usnesení téhož soudu ze dne 19. září 1922, jímž bylo odmínuto odvolání obviněného Karla R-a z rozsudku právě uvedeného, právem: Svrchu zmíněným rozsudkem okresního soudu v Děčíně a tamtéž zmíněným usnesením téhož soudu byl porušen zákon a to rozsudkem v ustanovení Šu 487 tr. zák., usnesením pak v ustanovení Šu 454 a 478 tr. ř., rozsudek i usnesení se zrušují a obžalovaný Karel R. se sprostňuje podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek urážky na cti podle Šu 487 tr. zák., jehož se prý dopustil tím, že dne 1. srpna 1922 v Děčíně při přeličení u okresního soudu, tudíž veřejně, byv jako svědek tázán soudem na podezření o pachateli, se vyjádřil, že podle jeho mínění může přijíti v úvahu pouze rodina M-ova, která mu to pro nepřátelský poměr učinila schválně a že Františka M-a jako zástupce rodiny M-ovy křivě vinil z přestupku zlomyslného poškození cizího majetku.

D ů v o d y:

Z trestních spisů okresního soudu v Děčíně vyplývá tento skutkový děj: Dne 7. července 1922 učiněno bylo u okresního soudu v Děčíně četnictvem trestní oznámení na Františka M-a, truhláře v Děčíně, že dle udání Karla R-a, bydlícího v domě M-ově v Děčíně zničil na dvoře stojící rostlinu (třešňový vavřík) v ceně 60 Kč. K návrhu veřejného obžalobce na zákonité potrestání konáno 1. srpna 1922 u okresního soudu v Děčíně hlavní přeličení, při němž žalobní děj byl popřen a Karel